ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΙΑΚΟ ΤΗΣ ΑΝΟΙΧΤΗΣ ΠΑΛΑΜΗΣ

Μέσα στη γενικότερη κοινωνική δυσφορία, αναδύθηκαν διάφορα αυτοαποκαλούμενα κινήματα (δεν πληρώνω, αγανακτισμένοι κ.α.) που έθεσαν τα όρια του ανταγωνιστικού εργατικού κινήματος και λειτούργησαν ως εκτόνωση της πολιτικής δυσαρέσκειας. Οι θεσμοθετημένες κινητοποιήσεις των συνδικαλιστικών οργάνων δεν κατάφεραν να προσηλυτίσουν τη συγκεκριμένη μερίδα πολιτών, η οποία ωσότου να θιχτούν τα προσωπικά συμφέροντα του καθενός, απείχε κατά κύριο λόγο από οποιαδήποτε κριτική του πολιτικού γίγνεσθαι.

Οι αγανακτισμένοι, λοιπόν, όπως ονομάστηκαν, είχαν ως κοινό παρονομαστή τη γενική αποστροφή προς τα «λαμόγια» του υπάρχοντος πολιτικού συστήματος, ενισχυόμενο από την εθνική κυριαρχία που απειλούνταν. Είναι λογικό σε μια τέτοια επιφανειακή προσέγγιση της πραγματικότητας να βρουν απάγκιο διάφορες κοινωνικές ομάδες, από προοδευτικές έως και φασιστικές. Με τέτοια σύνθεση και περιεχόμενο, όπως είναι φυσικό, δεν είναι δυνατό να υπάρξει μια πολιτική ζύμωση με προοπτικές ανταγωνιστικής εξέλιξης, κάτι που φάνηκε με τη σταδιακή αποδυνάμωση του φαινομένου αυτού.

Διαδηλώσεις και πορείες οργανώθηκαν σε ολόκληρη τη χώρα και, παρά τη μεγάλη συμμετοχή των εργαζομένων, εξέλειπε η δυναμική. Υπό την αιγίδα των διάφορων σωματείων, απουσίαζε η κοινή οργάνωση από τα κάτω, με αποτέλεσμα οι κινητοποιήσεις να αποτυγχάνουν τους στόχους τους, να μην ασκούν καμία πίεση στην κυβέρνηση και να καταντούν γραφικές. Αν σκεφτούμε ότι οι εργαζόμενοι παράγουν τον κόσμο γύρω τους αλλά ταυτόχρονα νιώθουν ξένοι προς αυτόν, μπορούμε να συλλάβουμε και τις απεργίες ως ένα a priori έτοιμο εμπόρευμα από τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, του οποίου οι εργάτες είναι οι απλοί καταναλωτές, αφού δεν έχουν λόγο στην οργάνωσή τους. Η εθνική σημαία τώρα και τα περιεχόμενα των ίδιων των κινητοποιήσεων (« έξω το δντ ») δεν αποτελούν εξωγενή φαινόμενα σε σχέση με την συγκρότηση του κόσμου στις πορείες : το φαινόμενο της μικροαστικοποίησης των διαδηλώσεων θέτει ως όριο του αγώνα το ίδιο το υποκείμενό του, δηλαδή τον έλληνα που αντιστέκεται σε ξένους και ξενόδουλους πολιτικούς. Άλλωστε το καλό της πατρίδας πάνω απ'όλα - το λένε και τα αφεντικά.

Την ίδια περίοδο, με αφορμή το πρόσφατο νομοσχέδιο της κυβέρνησης για την παιδεία με πρόσχημα την κρίση, η πλειονότητα των φοιτητικών συλλόγων κινητοποιήθηκε προχωρώντας σε καταλήψεις. Όπως ήταν λογικό αυτές πολεμήθηκαν τόσο από τα ΜΜΕ όσο και από τους «ανοιχτοσχολίτες». Ωστόσο, οι φοιτητές δεν κατόρθωσαν να οργανωθούν από τη βάση τους και να ξεφύγουν από τα στενά όρια του πανεπιστημίου. Παράλληλα, σε πολλές πόλεις συγκροτήθηκαν συνελεύσεις γειτονιών, οι οποίες αρκετές φορές λειτουργούν αμεσοδημοκρατικά, αλλά ακόμη και σε αυτές τις περιπτώσεις τα εργατικά συμφέροντα έχουν μπει στην άκρη για χάρη των αόριστων συμφερόντων του λαού ή των κατοίκων.

Εκτός των άλλων, τα μμε συνεχίζουν την πάγια τακτική της παραπληροφόρησης κατευθύνοντας προς την μαζική χειραγώγηση και την απάθεια. Παρουσιάζοντας την οικονομική πραγματικότητα με δυσνόητους όρους, καλλιεργείται η λογική της ανάθεσης του οποιουδήποτε κοινωνικού ζητήματος σε ειδήμονες. Τέλος, τα διαρκή ψευδοδιλήμματα (εκλογές/ μη εκλογές, δραχμή/ ευρώ, κτλ.) δεν έχουν άλλο στόχο από το να αποπροσανατολίσουν από τα πραγματικά αίτια της μιζέριας και της εξαθλίωσης, τόσο σε προσωπικό επίπεδο, όσο και σε κοινωνικό.